

prášek pícní, nelze spatřovati jeho zavinění. Dovolatel sám tvrdil, že drogistka jako pouhý obchodník s drogami nemá potřebných znalostí, by zjistil, zda zboží obsahuje škodlivé součástky. Soudy nižších stolic je zjištěno, že teprve dlouho trávající nákladné vyšetřování zboží zjistilo jeho škodlivost. Nelze zajisté tvrditi, že obchodník s drogami má zásadní povinnost, by dal vždy také zboží přezkoumávat chemickým odborníkem, a dovolatel to také ani netvrdil. Taková povinnost se neukládá ani obchodníkovi s potravinami nebo požívatinami určenými pro lidi. Nestihá-li tudíž žalovaného vina na škodě, postrádá náhradní nárok dovolatelův právního podkladu.

Čís. 12188.

Odklad zaplacení závdavku na několik týdnů po uzavření smlouvy není právně možný.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, Rv I 1372/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 1.000 Kč, tvrdě, že žalovaný koupil od něho dne 22. listopadu 1928 benzinový motor a že se do 1. ledna 1929 zavázal zaplatiti jako závdavek 1.000 Kč. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jádrem sporu jest otázka, zda zažalovaných 1000 Kč mělo býti závdavkem ve smyslu § 908 obč. zák., či splátkou na kupní cenu. Podle objednacního listu se žalovaný zavázal, že kupní cenu zaplatí závdavkem 1.000 Kč do 1. ledna 1929, zbytek s úroky pak v době od obdržení stroje do 30. března 1930 ve dvou splátkách, 2.000 Kč 1. května 1929 a 1.800 Kč do 30. března 1930. Poněvadž podle § 908 obč. zák. jest závdavkem to, co se dává při uzavření smlouvy napřed jen na znamení, že smlouva byla uzavřena, nebo jako jistota, že smlouva bude splněna, — není-li zvláštní úmluvy — v souzeném případě však sporných 1.000 Kč nebylo složeno hned, nýbrž mělo býti zaplaceno až 1. ledna 1929, tedy po více než pěti týdnech, zdálo by se, že nešlo o závdavek v technickém smyslu, nýbrž o splátku. Tomu by nasvědčovalo i ustanovení objednacního listu, že nedodržením kterékoli ze sjednaných platebních podmínek jest ihned splatná celá kupní cena i s příslušenstvím. Odporuje tomu však zase doslov sedmého bodu podmínek, podle něhož při nemožnosti, dodržeti ujednané platební podmínky, propadá složený závdavek beze sporu ve prospěch firmy jako náhrada. Z objednacního listu nelze tedy bezpečně posouditi, co vlastně strany zamýšlely. Nelze to dovoditi ani z korespondence. Uváží-li se však, že žalobce žaluje výslovně o závdavek, že v řízení v prvé stoličce důsledně trval na tom, že jde o závdavek, zejména i při ústním jednání dne 22. února 1930, kde uvedl, že 1.000 Kč mělo býti složeno hned při uzavření smlouvy a že ža-

lovanému byla povolena lhůta do 1. ledna 1929, při čemž dodal, že »kdyby tento obnos per non concessum neměl právní povahu a účinky závdavku . . .«, čímž své stanovisko, že jde o závdavek ještě zvlášť zdůraznil, dále že v objednacím listě, jak již vyloženo, byla částka 1.000 Kč přesně označena jako závdavek, který podle bodu sedmého při nemožnosti dodržení platebních podmínek propadá — nemůže býti pochybnosti, že i podle vůle žalobcovy šlo o závdavek, nikoli o splátku na kupní cenu, což tvrdil i žalovaný. Byl-li však ujednán závdavek jako takový, byl by musil býti složen hned při uzavření smlouvy napřed (§ 908 obč. zák.). Odklad zaplacení závdavku na několik týdnů po uzavření smlouvy není právně možný. Žalobce nemůže se tedy domáhati zaplacení závdavku, čímž mu není arci bráněno, by se po případě nedomáhal splnění smlouvy, totiž zaplacení kupní ceny.

Čís. 12189.

Měl-li nabyvatel nemovitosti podle postupní smlouvy z roku 1921 nésti daně a veřejné dávky z nemovitosti od určitého dne po 1. březnu 1919, nebyl povinen nésti ze svého i dávku z majetku a z přírůstku na majetku (podle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, Rv I 1735/31.)

Notářským spisem ze dne 27. ledna 1921 postoupil žalobce se svou manželkou žalovaným nemovitosti. Podle odstavce VI. postupní smlouvy přecházela povinnost ku placení daní a jiných veřejných dávek z postoupených nemovitostí na nastupující žalované dnem církevního posvěcení jeho manželského sňatku, což se stalo dne 30. ledna 1921. Žalobci byla napotom vyměřena dávka z majetku a z přírůstku na majetku, již zaplatil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných náhrady části dávky z majetku a z přírůstku na majetku vypadající na postoupené nemovitosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. **Důvody:** Poněvadž v notářském spise jest uvedeno »i jiné dávky veřejné«, má soud za to, že se ustanovení to vztahuje i na dávku z majetku a že i ji žalovaní notářským spisem na sebe převzali. Poněvadž žalobce dávku pokud se týče její část zaplatil, právem se domáhá zaplacení na žalovaných. Námitka žalovaných, že, kdyby byli na se dávku z majetku převzali, bylo by to pojato do notářského spisu, nepadá v úvahu, neboť, jak shora uvedeno, přebírají žalovaní »i jiné dávky veřejné z postoupené usedlosti« a právě proto ve smyslu § 914 obč. zák. musila by tato dávka z tohoto placení výslovně býti vyjmuta, což se však nestalo. **Odvolaací soud** žalobu zamítl. **Důvody:** Dávka z majetku a z přírůstku na majetku ve smyslu zák. ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. jest dávkou individuální, postihující souhrn majetku poplatníka; za proplacení této dávky ručí ovšem nemovitosti, jež byly vzaty za základ pro posouzení výše jmění dávce podrobeného. Pro vznik osobní a věcné povinnosti k dávce a pro výši dávkou povinného jmění jest však podle §§ 2 a 6 řečeného zákona rozhodný stav dnem 1. března 1919. Nemohla tudíž přejíti povinnost ku placení